

הקוף והתנין

מסיפורי הודו

עץ תאנה גדול עמד על חוף של הנהר גנגס, לרגלי הרי הימלאיה, ובעץ גר קוף אחד. חיים טובים היו לקוף כי לא חסר לו פרי למאכל והוא נהיה חזק וגדול.

בנהר חיו תנינים רבים ונקבת תנין אחת ראתה את הקוף, כשהוא אוכל תאנים או ישן בין הענפים.

"לב הקוף הזה בוודאי מתוק מאוד מאכילת כל התאנים האלה" חשבה לעצמה ואמרה לבעלה התנין "ראה את הקוף הגדול שעל העץ. אני רוצה לאכול את לבו. תביא לי אותו."

בעלה הביט על הקוף שעל העץ ואחר כך הסתכל על אישתו. "הרי הקוף חי שם גבוה על העץ ואני כאן בנהר. איך אוכל לתפוס אותו?"

"לא איכפת לי איך תעשה זאת. העיקר, תביא לי את לבו" זעקה אישתו התנינה, כשהיא מכה בזנבה על פני המים.

בעלה ידע שאין טעם להתווכח אתה, כשהיא כבר החליטה משהו. היא לא תדבר אתו עד שיביא לה את לבו של הקוף.

"טוב, טוב, תירגע. אחשוב על זה, יקירתי" אמרה. התנין חשב וחשב עד שבסוף הכין תוכנית. "אני יודע מה לעשה" אמר לעצמו "אפתה את הקוף שירכב על גבי."

הוא שחה קרוב לעץ. "הלו, מר קוף. מה שלומך היום?" הוא קרא וחיך חיך ידידותי לקוף. אלא ששכח שכאשר הוא מחיך רואים את כל שיניו החדות.

"אני בסדר, תודה לך" ענה הקוף. הוא ניסה לא לפחד ולא להביט למטה על שיניו של התנין. "מר קוף, מדוע אתה אוכל רק תאנים מהעץ הזה, כששם, באי אשר באמצע הנהר, צומחים עצי מנגו עם פרי עסיסי?" שאל התנין.

"כי אינני יכול לעבור את הנהר. המים עמוקים
מדי" ענה הקוף.
"זאת לא צריכה להיות בעיה, תוכל לרכב על גבי
ואני אעביר אותך לשם" אמר התנין.
הקוף לא בטח בתנין אבל היה גרגרן ורצה באמת
לטעום מפרי המנגו שבאי. לכן קפץ על גבו של
התנין.
"החזק טוב, אנו יוצאים לדרך" אמר התנין. אבל
הוא שחה רק מחצית הדרך, ואז צלל לתוך
המים.
"מה אתה עושה?" קרא הקוף כשהוא יורק מים
"יכולתי לטבוע."
"אתה תטבע באמת" אמר התנין "אחזיק אתך
תחת המים ואחר כך אהרוג אתך. אישתי אמרה
לי להביא את לבך. היא רוצה לאכול אותנו."
"אא.. למה לא אמרת זאת לפני שיצאנו לדרך"
אמר הקוף "לא הבאתי אתי את לבי. אני לא
שומר אותו בגופי, כי הוא עלול להישבר, כשאני
קופץ מענף לענף. תביא אותי לאי ואחרי שאוכל

מפרי המנגו נחזור לעץ שלי ואביא לך את לבי"
אמר הקוף.
"לא בא בחשבון, מר קוף" אמר התנין "קודם
נחזור לקחת את לבך, ואחר כך נחשוב כבר על
מנגו."
"כרצונך" ענה הקוף "אתה המוביל".
כשהגיעו חזרה לחוף הקוף קפץ מיד מגבו של
התנין ועלה גבוה, גבוה על עץ. משם הוא צעק
"תנין טיפש שכמותך. מי שמע אי-פעם
שמחזיקים את הלב על עץ. אתה גדול ממני
ושיניך חדות מאוד, אבל אינך חכם במיוחד. הלב
שלי הוא בתוכי. בוא, קח אותו אם תוכל."
התנין הבין שרימו אותו. הוא נראה עצוב ומסכן.
"איך אוכל לחזור לאישתי ולהסביר לה זאת?"
חשב לעצמו "היא רצתה כל כך לטעום מלבו של
הקוף". הוא זחל הביתה והזיל דמעות תנין.